

บทที่ ๘

เสียงพยัญชนะอังกฤษ

อาศัยหลักการคู่เทียบเสียงดังกล่าวแล้วในบทที่ ๘ เราอาจจะใช้คำต่อไปนี้ในการเทียบคู่ได้

pale	tale	kale
bale	Dale	gale
jail	fail	vale
sail	shale	hail
mail	nail	rail
wale	Yale	

ขอย้ำอีกครั้งว่า เราไม่ใส่ใจที่ว่าคำเหล่านี้จะสะกดเหมือนกันไหม เพียงแต่ขอให้ มีเสียงเข้าเทียบคู่กันได้เท่านั้นเอง หรืออีกนัยหนึ่งสัมผัสสระกันเท่านั้นเอง

คำทั้ง ๑๗ คำ ที่ยกตัวอย่างข้างบนนี้แสดงแค่เฉพาะเสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น หากได้เป็นเสียงพยัญชนะทั้งหมดของภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะหาคำให้มากขึ้นเราอาจจะเพิ่มคำเข้าไปอีก ๒ ชุด ได้ดังนี้

pale	pill	pet
tale	till	
kale	kill	
bale	bill	bet
Dale	dill	debt
gale	gill	get
	chill	Chet
jail	Jill	jot
fail	fill	
vale	ville	vet
sail	sill	set
shale		
hail	hill	het
mail	mill	met
nail	nil	net
	Lil	let
rail	rill	
wale	will	wet
Yale		yet

เสียงบางเสียงที่ปรากฏในภาษาอังกฤษ และเราหาคู่เทียบเสียงได้กับเสียงที่ปรากฏในคำอย่าง ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นได้ดังนี้
 -thin : sin : bin, : they : day Faye, : thigh : thy : my, zeal : seal
 peel เป็นต้น

แต่ก็มีบางเสียงในภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นเลย เช่นเสียง /ŋ/ ทั้งในคำว่า sing ซึ่งอาจจะเทียบคู่ได้กับคำว่า sin หรือ sip และ เสียง /ʒ/ อย่างในคำว่า rouge ซึ่งเทียบคู่ได้กับ rood หรือ room เป็นต้น

ดังนั้นเราพอจะสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะ ๒๔ หน่วยเสียง อันเป็นที่ยอมรับกันในบรรดานักภาษาศาสตร์ทั้งหลายโดยหลักการคู่เทียบเสียงที่กล่าวมาแล้ว

/p/	pale	tap
/t/	tale	tat
/k/	kale	tack
/b/	bale	tab
/d/	Dale	Tadd
/g/	gale	tag
/ʃ/	chill	hatch
/j/	Jill	edge
/f/	fail	taff
/v/	vale	have
/θ/	thin	cloth
/ð/	this	clothe
/s/	sail	Tass
/z/	zeal	has
/ʃ/	shale	hash
/ʒ/		rouge
/h/	hail	
/l/	Lil	till
/r/	rail	hare
/m/	mail	tam
/n/	nail	tan
/ŋ/		tang
/w/	wale	
/y/	Yale	

ขอให้จำไว้ว่า ภาษาอังกฤษ ไม่มีปัญหา เรื่องพยัญชนะ สะกดว่าเป็นเสียง ไชยะ หรือ อไชยะ เพราะหาคู่เทียบเสียงได้ เช่น tap, tat, tack, tab, tadd, tag เป็นต้น เมื่อฟังเขาออกเสียงจะเห็นได้ว่า tap กับ tab นั้นออกเสียงต่างกันแต่ว่าคนไทยซึ่งในภาษาไทยไม่มีลักษณะแยก (contrast) ระหว่าง /p/ กับ /b/ เมื่อเป็น

พญฺชนะ ๓๓๓๓ จะออกเสียง และได้อินว่าคำทั้งสองออกเสียงเหมือนกันซึ่งไม่ถูกต้อง
เรื่องนี้เป็นปัญหาเฉพาะสำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเราจะคงคอยระวังอยู่
เสมอว่า ถ้าเสียงพญฺชนะ๓๓๓๓เป็นเสียงโฆชะ จะคงพยายามออกเสียงโฆชะทั่ว
ถ้าหากเรา ไปออกเป็นเสียง อโฆชะเสียแล้ว จะทำให้เจ้าของภาษาทั้งเราพูดไม่เข้าใจ
หรือเข้าใจเป็นอย่างอื่นไป

อย่างไรก็ตาม ปัญหาอย่างอื่นก็เกิดขึ้นในภาษาอังกฤษ แต่ทำไมไม่เกิดขึ้นใน
ภาษาไทย เช่น ในภาษาอังกฤษ มีคำว่า peak เทียบกับ speak, tile เทียบกับ
style และ kin เทียบกับ skin สำหรับคนไทยเมื่อฟังคู่แล้วเราได้ยินซัทท์ก็เชื่อว่า
คำว่า peak, tile และ kin เป็นเสียงชนิด ส่วน speak, style และ skin เป็น
เสียงชนิดล บัญหาก็มีอยู่ว่าเสียง [p^h] กับ [p] หรือ [e^h] กับ [e] หรือ
[k^h] กับ [k] ควรจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ วิธีการที่ใช้ในการหา
หน่วยเสียงทั้งที่กล่าวมาแล้วก็คือ การหาเสียงทั้งสองในคำที่มี ลักษณะเกทโคอซัทท์
เทียบเสียง ถ้าเราหาคู่เทียบเสียงได้ก็แสดงว่าเสียงทั้งสองนั้นเป็นหน่วยเสียง สำ
หรับคำpeakและ speak เราไม่ถือว่าเป็นคู่เทียบเสียงเพราะคำหลังมี e เกินมา ฉะนั้น
เราอาจจะตั้งข้อสงสัยว่า [p] และ [p^h] อาจจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกันได้เพราะมัน
มีลักษณะคล้ายคลึงกันตามสัทศาสตร์ (phonetic similarity) อยู่ แต่เมื่อพิจารณา
แล้วพบว่าเสียง [p] เกิดเฉพาะตามหลังเสียง /s/ และ [p^h] เกิดเมื่อเป็นพญฺชนะ
กันและเสียง [p] และ [p^h] ไม่มีวันที่จะปรากฏในลักษณะเกทโค จึงเข้าหลักการ
กระจายแบบหลักถือ (complementary distribution) ทั้งที่กล่าวมาแล้วเหมือน
กัน ฉะนั้น จึงสรุปได้ทันทีเลยว่า [p] และ [p^h] เป็นสมาชิกของหน่วยเสียง /p/
ด้วยกันนั้นก็คือ [p] และ [p^h] เป็นหน่วยเสียงเดียวกันนั่นเอง โดยทำนอง
เดียวกันเราก็อาจพิสูจน์ได้ว่า [e] กับ [e^h] และ [k] กับ [k^h] เป็นหน่วย
เสียงเดียวกันเหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้เองเราอาจจะให้นิยามของคำว่าหน่วยเสียงเพิ่มเติมได้ว่า หน่วยเสียงเป็นชนิดของเสียงซึ่งอาจจะมีสมาชิกมากกว่าหนึ่งเสียง และมีลักษณะทางสัทศาสตร์คล้ายคลึงกัน แต่ทว่าไม่ปรากฏในลักษณะเอกแก่กันเลย

เมื่อใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ ที่คล้ายคลึงกันจึงทำให้เราไม่ต้องเป็นห่วงใยว่าเสียง [u] ในภาษาอังกฤษจะเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน [u] ในภาษาอังกฤษ ถึงแม้ว่าที่เกิดขึ้นทั้งสองเสียงนี้จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าเป็นไปคามลักษณะ การกระจายแบบหลักอักษรก็ตาม และเป็นเสียงที่มีฐานที่เพดานอ่อน (กู่แผนภูมิที่ ๑ บทที่ ๕) และคอยซึ่งอยู่ในวงที่นำสงสัยแต่ทว่าเป็นเสียงคนละประเภท ถ้าหากเราจะสงสัยเราน่าจะสงสัยว่า [o] กับ [ɔ] เป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือเปล่า หรือ [n] กับ [ŋ] เป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือเปล่านั้นมากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับภาษาอังกฤษเราสามารถพิสูจน์โดยอาศัยคู่เทียบเสียงได้ว่า /o/ กับ /ɔ/ เป็นคนละหน่วยเสียง และ /n/ กับ /ŋ/ เป็นคนละหน่วยเสียงดังตัวอย่างที่กล่าวแล้วข้างต้น

บางครั้งก็เป็นการยากที่จะหาคู่เทียบเสียงได้ดังเช่นการเทียบเสียง [ʒ] กับ [ʒ] เราก็จำเป็นต้องหาคู่เทียบคล้าย (analogous pair) ซึ่งมีความหมายว่าเป็นคู่คำที่มีเสียงที่เราต้องการจะเปรียบเทียบกันต่างกัน และยังมีเสียงอื่นอีกหนึ่งเสียงต่างกันเช่น treasure [treʒər] : pressure [preʒər] เสียงที่มีลักษณะเอกแก่กัน ได้แก่ หน่วยเสียง /t/ : /p/ และเสียง [ʒ] : [ʒ] สำหรับเสียง /t/ : /p/ นี้สามารถพิสูจน์ว่าเป็นคนละหน่วยเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียง และในกรณีนี้เราก็ถือว่า /ʒ/ : /ʒ/ เป็นคนละหน่วยเสียงด้วยถึงแม้จะต้องใช้คู่เทียบคล้าย เพราะว่าสิ่งแวดล้อมของเสียงนั้นคล้ายกันมาก ถึงแม้จะไม่เหมือนกันทั้งหมดก็อนุโลมให้ใช้ได้ด้วย

บทที่ ๘ เสียงสระไทย

Henry A. Gleason* ให้นิยามของสระว่าเป็นใจกลางของพยางค์ ก็เป็นส่วนที่ให้พยัญชนะมาเกาะหน้าเกาะหลัง แล้วเกิดเป็นพยางค์ขึ้น นอกจากนี้ Gleason ยังกล่าวเสริมอีกว่าเราสามารถจะให้นิยามของสระโดยอาศัยลักษณะต่อไปนี้

๑. ความสูงของลิ้น^๕
๒. ตำแหน่งของลิ้นในปาก
๓. ลักษณะของริมฝีปาก
๔. การเปิดปิดของช่องจมูก
๕. ลักษณะของส่วนบนของลิ้น^๕
๖. ความเครียดของกล้ามเนื้อที่ลิ้น^๕
๗. ลักษณะพิเศษในคอและกล่องเสียง

แต่อย่างไรก็ตามทุก ๆ ภาษาทั่วโลกใช้ลักษณะที่ (๑) และ (๒) เป็นสำคัญในการแบ่งสระ

Kenneth L. Pike^๖ ผู้เชี่ยวชาญทางวิชาสรีรศาสตร์ได้ให้ข้อสังเกตว่า การที่เราแยกสระออกจากพยัญชนะนั้นเรามีเกณฑ์ในการแยกดังนี้

๑. เสียงสระย่อมเป็นเสียงที่ส่วนหนึ่งจะต้องออกทางปาก
๒. เสียงสระย่อมไม่เป็นเสียงที่เกิดการกักหรือเสียดสี ณ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในปาก และลมควรออกผ่านเหนือลิ้นอย่างสะดวก
๓. เสียงสระนั้น เกิดสัมพันธ์กับเสียงอื่น ในพยางค์ โดยทำหน้าที่เป็น ใจกลางของพยางค์และให้เสียงอื่น เกาะหน้าเกาะหลังได้

* Henry A. Gleason, Jr., *An Introduction to Descriptive Linguistics* Revised Edition, (New York, 1961), p. 253.

^๖ Kenneth L. Pike, *Phonetics* (Ann Arbor, 1943), pp. 66-79.

อย่างไรก็ตามการแบ่งระหว่างพยัญชนะและสระก็ยังเป็นปัญหาอยู่ที่ เพราะเสียงบางเสียงก็ไม่สามารถที่แยกลงไปได้ชัดเจนว่าเป็นเสียงพยัญชนะหรือสระก็ได้ จนนักภาษาศาสตร์และนักสัทศาสตร์ต้องยอมเรียกชื่อว่า อัมสระ (Semivowel) เช่น เสียง /y/ และ /w/

จากคำจำกัดความข้างบนนี้เราสามารถชี้ให้เห็นได้ว่า เสียงหยุดทุกเสียงเสียงเสียดสีทุกเสียงไม่ใช่เสียงสระเพราะค้ำกับเกณฑ์ที่ ๒ เสียง /l/ นั้นก็น่าจะเป็นสระแท้เป็นไม่ได้เพราะลมออกสองข้างลิ้น ไม่ได้ผ่านเหนือลิ้น เสียง /r/ นั้นถ้าเป็นเสียงรัวปลายลิ้นเกิดการเสียดสีกับลมเป็นกริ่งกราว ถ้าเป็นเสียงลิ้นงออย่างเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษลมก็ไม่ได้ออกมาเหนือลิ้นอย่างสะดวกเพราะถูกส่วนปลายของลิ้นที่งอขึ้นกักไว้ ส่วน /w/ และ /y/ นั้นดูแล้วก็น่าจะเป็นเสียงสระแท้ว่าเกณฑ์ที่ ๓ จัดให้เข้าอยู่ในพวกพยัญชนะเสียโดยที่เกิคนำหน้า และตามหลังสระได้ แต่ถึงกระนั้นก็ตามเราก็ยังคงเรียกมันว่า อัมสระพอให้เห็นเค้าอยู่บ้าง

การที่จะหาหน่วยเสียงสระ ในภาษาไทยเราก็ใช้หลักการคู่เทียบเสียงทั้งที่กล่าวมาแล้ว แต่บางครั้งเราก็อาจจะต้องอาศัยคู่เทียบคล้ายด้วย ขอให้สังเกตคู่คำต่อไปนี้

สิน	ศีล	ฐิ	ฐี
เอ็ง	เอง	เพ็ญ	เพล
แก๊ก	แกก	แกะ	แก๋
กรีน	กริน	อืด	อีด
เจอะ	เจอ	เลอะ	เลอ
กั้น	การ	กรรม	กาม
ยุง	ยุง	ปูน	ปุ่น
กล	โคน	ยม	โยม
หลอน	หลอน	ส่อง	สอง
เพยะ	เพย	เกยะ	เกียร์
เกลือก	เกลือ	เคือก	เคือ
ยัวะ	ยิว	จิวก	จิว

จากตัวอย่างข้างบนเราอาจจะพอสรุปได้ว่าหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมีดังนี้

สระเดี่ยว

/i/	หรือ /i/	อย่างในคำ	กิน	บิน	สิ้น
/iː/	หรือ /ii/	อย่างในคำ	ปิ่น	รีบ	คึก
/e/	หรือ /e/	อย่างในคำ	แก้ง	เร่ง	เม่น
/eː/	หรือ /ee/	อย่างในคำ	เกรง	เอม	แก้ง
/æ/	หรือ /æ/	อย่างในคำ	แก้ง	แวน	แพะ
/æː/	หรือ /ææ/	อย่างในคำ	แท้	แรม	แม้ว
/ɪ/	หรือ /ɪ/	อย่างในคำ	ยึก	ชิม	ทึก
/ɪː/	หรือ /ii/	อย่างในคำ	ปลื้ม	คื้อ	จึก
/ɛ/	หรือ /ɛ/	อย่างในคำ	เงิน	เป็น	เยอะ
/ɛː/	หรือ /ee/	อย่างในคำ	เซอ	เคิน	เสริม
/a/	หรือ /a/	อย่างในคำ	ง่า	สังข์	จะ
/aː/	หรือ /aa/	อย่างในคำ	งา	จาน	ชาก
/u/	หรือ /u/	อย่างในคำ	จุ	ชุง	กุก
/uː/	หรือ /uu/	อย่างในคำ	หมู่	ทุม	หุก
/o/	หรือ /o/	อย่างในคำ	โทะ	นม	บค
/oː/	หรือ /oo/	อย่างในคำ	โค	โรง	โหล
/ɔ/	หรือ /ɔ/	อย่างในคำ	เบาะ	บ่อน	กั
/ɔː/	หรือ /oo/	อย่างในคำ	บ่อ	ขอบ	นอน

สระประสม

/iɛ/	หรือ /ia/	อย่างในคำ	เคี้ยว	เผี้ยว	เซี้ยว
/iɛː/	หรือ /iia/	อย่างในคำ	เมี้ยว	เรี่ยน	เบียด
/eɪ/	หรือ /ia/	อย่างในคำ	เคือก	เกือก	
/eɪː/	หรือ /iia/	อย่างในคำ	เรือ	เกือน	เขือน

/-วะ/ หรือ /ua/   อย่างในคำ   มัวะ   ฮัวะ   จิวก
 /-ัว/ หรือ /uua/   อย่างในคำ   กลัว   บวม   ทัวย

การออกเสียงสระในภาษาไทยนั้นลักษณะที่สำคัญในการออกเสียงนั้นขึ้นอยู่กับ

๑. ความสูงต่ำของลิ้น
๒. ส่วนหน้าหลังของลิ้น
๓. การห่อของริมฝีปาก

จะเห็นได้ว่าก็เข้าเกณฑ์สากลที่กล่าวไว้ข้างต้น ฉะนั้นขอให้สังเกตตำแหน่งที่ปรากฏข้างล่างนี้ และพยายามใช้ความรู้สึกเท่าที่จะรู้สึก ได้ว่าลิ้นของท่านอยู่ ณ ตำแหน่งใด เมื่อออกเสียงสระนั้น ๆ ตรงกันหรือใกล้เคียงกับที่กล่าวไว้ข้างล่างนี้เพียงใด

สระเดี่ยว

	หน้า		กลางก่อนไปทางหลัง		หลัง	
	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว
สูง						
กลาง	เ-ะ	เ	เ-อะ	เ-อ	เ-๊ะ	เ
ต่ำ	แ-ะ	แ-	ะ	า	เ-าะ	-อ

สระประสม

เ-ียะ   เ-ีย   เ-ือะ   เ-ือ   -ัวะ   -ัว

ขอให้สังเกตว่าสระหลังทุกเสียงเวลาออกเสียงต้องห่อริมฝีปาก ส่วนสระหน้า และสระกลางที่ก่อนไปทางหลังริมฝีปากไม่ห่อ

มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านไม่ถือว่าสระประสมมีเสียงสั้นคู่กับเสียงยาว อย่าง สระเดี่ยว ทั้งนี้เพราะว่าอย่างคำว่า เขียน เราอาจจะออกเป็นเสียงยาว อย่าง ขเ-ีย น วรณยุคักจักวา กับออกเป็นเสียงสั้น อย่าง ขเ-ียะ น วรณยุคักจักวา ความหมายก็ไม่ต่างกันหรืออย่างเรามีคำว่า เคียะ แต่จะหากำว่า เคีย เพื่อมาเป็นคู่เทียบเสียงกันไม่ได้เลย

อย่างไรก็ตาม ถ้าเราพิจารณาให้ถี่เราอาจจะหาคู่เทียบเสียงได้ดังนี้ เพียะ เสียงที่เขาถือคี่ กับ เพีย 'ตำแหน่งเจ้าเมือง หรือพญา (ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว)'

การที่ พ.อ. สนิท ทวีสมบูรณ์ ใช้ m (คือ ทัว m กลับหัว) แทนเสียง
 นั้น นับว่าถูกต้องที่สุดตามสัญลักษณ์ IPA (The International Phonetic Alpha-
 bet) ตามที่ International Phonetic Association กำหนด
 Arthur S. Abramson^๗ ได้วิเคราะห์เสียงสระภาษาไทยออกเป็นดังนี้

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i ii	ɨ ɨ	u uu
กลาง	e ee	ə ə	o oo
ต่ำ	ə ə	a aa	ɔ ɔ

สระเสียงยาวนั้น ถือว่าเป็นการรวมเสียงสั้นเข้าด้วยกัน เช่น ii, ee, əə
 ɨɨ, əə, aa, oo, ɔɔ

สระประสม

ia ia ua

สระประสมมีเพียง ๓ หน่วยเสียงเท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นเสียงสั้น ยาว (ในสระ -เียะ
 กับ -เีย, -เือะ กับ -เือ และ -วะะ กับ -วะ) มีความสำคัญ

ดร. ฟุ้งเฟื่อง เกียรติราช^๘ วิเคราะห์เสียงสระในภาษาไทยออกมาได้ดังนี้

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i	ɨ ɨ	u u
กลาง	e e	ə ə	o o
ต่ำ	ə ə	a a	ɔ ɔ

และ /./ ใส่ใต้สระเพื่อแสดงว่าเสียงสั้น

^๗ Arthur S. Abramson, *The Vowels and Tones of Standard Thai: Acoustical Measurements and Experiments* (Bloomington, Indiana, 1962), p. 3.
^๘ Foongfuang Kruatrachue, *Thai and English: A Comparative Study of Phonology for Pedagogical Applications* (Bloomington, Indiana, 1960), pp. 35-41

สระประสม

ia

ia

ua

คร. หุ่งเพ็อง ให้ความเห็นว่าการใช้ // เพื่อแสดงว่าเป็นเสียงสั้นอย่าง /i/ ก็คือ /ɔ/ ก็คือ -ะ และ /ia/ ก็คือ -ยะ เช่นนี้ก็เพราะว่าสัญลักษณ์สำหรับ สระประสมคู่กระทักรัก แทนที่จะคงใช้สัญลักษณ์หลายตัว ถ้าหากว่าถือเอาลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นสำคัญ เป็นต้นว่า สระ -ี ย ก็น่าจะเขียน /iia/ เช่นนี้เป็นต้น แต่ถ้าใช้ /ia/ แทน -ี ย และ /ia/ แทน -ยะ ก็จะถูกกระทักรักขึ้น อย่างไรก็ตาม ขอให้ดูความเห็นเรื่องการเลือกสัญลักษณ์สำหรับสระประสมท้ายบท

สำหรับหนังสือเล่มนี้จะขอให้สัญลักษณ์ต่อไปนี้

สระเดี่ยว

	หน้า		กลางก่อนไปทางหลัง		หลัง	
	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว
สูง	i	ii	ɨ	ɨɨ	u	uu
กลาง	o	oo	o	oo	o	oo
ต่ำ	ə	əə	a	aa	ə	əə

สระประสม

ia

iia

ɨa

ɨia

ua

uua

อาจจะมีผู้สงสัยว่าทำไมจึงไม่ใช่ /iia/ /ɨia/ และ /uua/ แทนเสียง -ี, -ือ, และ -ัว ตามลำดับ จึงใคร่ขบอกว่าภาษาไทยเรามี สระประสมเสียงลด (falling diphthongs) กังที่จะกล่าวถึงท้ายบท เสียงที่สั้นหรือยาวต่างกันขึ้นอยู่กับตัวหน้า ส่วนเสียงที่เลื่อนมานั้นพอให้ถึงเสียงกลางก่อนไปทางหลังและต่ำ ก็คือ /a/ ก็พอแล้ว ภัยเหตุนี้เองผู้เขียนจึงเลือกใช้สัญลักษณ์ดังกล่าวแล้วข้างต้น

ผู้เขียนใคร่จะขอเตือนอีกว่าในตำราไวยากรณ์ไทยก็ดี หลักภาษาไทยก็ดีที่รวมเอา -ำ ไ ใ -เ เข้าเป็นสระตัวนั้น ความหลักการที่เรากล่าวมาแล้วข้างต้นจะถือว่าเป็นสระเดี่ยวหรือสระประสมไม่ได้ เพราะเหตุนี้

-ำ ก็คือเสียง /am/ นั่นคือเสียงสระ /a/ ตามด้วยเสียงพยัญชนะ /m/

ไ ก็คือเสียง /ay/ นั่นคือเสียงสระ /a/ ตามด้วยเสียงพยัญชนะ /y/

ไ ก็คือเสียง /ay/ เหมือน ไ เหมือนกัน มีคำราชาภาษาไทยบางเล่มที่พยายามจะพานักศึกษาให้ไขว้ไขว่ เขารกเข้าพงไปโดยบอกว่า ไ และ ไ เป็นเสียงสระคนละเสียง* ออกเสียงต่างกัน ผู้เขียนแน่ใจว่าท่านผู้อ่านทุกคนคงเข้าใจคำว่าภาษาไทยปัจจุบันออกเสียง ไ ในคำว่า ใจ กับ ไ อย่างในคำว่า ใจ เหมือนกันทุกประการ ฉะนั้นขออย่าได้หลงเชื่อความรู้เก่าไม่ถึงการของเจ้าของหนังสือผิด ๆ นั้นเลย

-เ-ว ก็คือเสียง /aw/ นั่นก็คือเสียง /a/ ตามด้วยเสียงอัมสระ /w/

ด้วยเหตุนี้เองจึงขอบอกว่าความรู้ทางอักษรวิธีที่เรียนมาตั้งแต่ชั้นต้น ๆ พยายามลืมเสียก่อนอย่าเอามาปะปนไ้เป็นดีที่สุด ยิ่งเอามาปะปนก็จะยิ่งทำให้ท่านไขว้เขวมากขึ้นเท่านั้นเอง

สระประสมเสียงตก ปรากฏในภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพราะว่าสระตัวแรกออกเสียงหนักกว่าสระตัวหลัง ส่วน สระประสมเสียงตก (rising diphthongs) นั้นเสียงสระตัวท้ายออกเสียงหนักกว่าตัวหน้า เช่นเสียง /yu/ หรือ /iu/ เมื่อออกเสียงสระหน้าเพียงเล็กน้อยและออกเสียงสระหลังให้หนัก

---

* จริงอยู่ภาษาไทยโบราณออกเสียงคำที่สะกดด้วย -ำ ต่างกับคำที่สะกดด้วย -ไ- ปัจจุบันนี้ภาษาไทยถิ่นอื่น เช่น ไทยขาว คำว่าอุกสะโก้ เราจะไม่ออกเสียง จะออกเป็นเสียงคล้ายกับว่า สะเก้อ แต่อย่างคำว่า ไท เราจะออกเป็นเสียง /ay/ เป็นต้น

บทที่ ๑๐ เสียงสระในภาษาอังกฤษ

สระในภาษาอังกฤษนั้นมีความเห็นกันเป็นหลายอย่างด้วยกัน ส่วนใหญ่แล้วก็มี
ความเห็นคล้าย ๆ กัน ต่างกันที่สัญลักษณ์ ที่ใช้สำหรับสระแต่ละเสียง และการแบ่ง
ระหว่างสระเดี่ยว (simple vowel) กับสระประสม (diphthong) Daniel Jones *
ชาวอังกฤษได้จำแนกลักษณะของสระภาษาอังกฤษออกเป็นดังนี้

สระเดี่ยว

หน้า	กลาง	หลัง
i:		u:
i		u
e	o:	
ə	o	
	ʌ	ɔ:
		ɒ
		ɑ:

สระประสม

ei	ou	ai
au	ɔɪ	iə
eə	ɔə	uə
ɪə	nɪə	nʌi

นอกจากนี้แล้วยังมี ɪi, ɪi, eə, əə, oə, ɔə อีก

ขอให้ดูตัวอย่างต่อไปนี้ประกอบ

[i:]	ไค้แก่เสียงในคำ	peak,	see,	yield
[i]	ไค้แก่เสียงในคำ	rich,	king,	goodness

*Daniel Jones, *An Outline of English Phonetics* (Cambridge, 1957), pp. 63-125.
82 LI 210

[e]	ไค้แก้เสียงในคำ	pen head many
[æ]	ไค้แก้เสียงในคำ	alphabet, glad, pat
[a:]	ไค้แก้เสียงในคำ	part, after, drama
[ɔ]	ไค้แก้เสียงในคำ	sorry, pond, dog
[ɔ:]	ไค้แก้เสียงในคำ	lawn, author, nor
[u]	ไค้แก้เสียงในคำ	put, full, could
[u:]	ไค้แก้เสียงในคำ	blue, rule, food
[ʌ]	ไค้แก้เสียงในคำ	cup, money, brother
[ɔ:]	ไค้แก้เสียงในคำ	flr, her, heard
[ə]	ไค้แก้เสียงในคำ	along, salad, lemon
[ei]	ไค้แก้เสียงในคำ	pay, table, same
[ou]	ไค้แก้เสียงในคำ	so, home, shoulder
[ai]	ไค้แก้เสียงในคำ	child, fly, height
[au]	ไค้แก้เสียงในคำ	loud, town, house
[ɔi]	ไค้แก้เสียงในคำ	oil, noise, boy
[iə]	ไค้แก้เสียงในคำ	ear, beard, fierce
[eə]	ไค้แก้เสียงในคำ	bear, spare, fair
[ɔə]	ไค้แก้เสียงในคำ	coarse, score, four
[uə]	ไค้แก้เสียงในคำ	sure, poor, surely
[iə]	ไค้แก้เสียงในคำ	hideous, area, realistic
[n̩ə]	ไค้แก้เสียงในคำ	vacuum, influence, usual
[ɪŋ]	ไค้แก้เสียงในคำ	valuing, issuing, ruination
[oi]	ไค้แก้เสียงในคำ	going
[eə]	ไค้แก้เสียงในคำ	player
[ɔə]	ไค้แก้เสียงในคำ	slower

- [ช:] ไท่แก่เสียงในคำ yellowish
 [ช๑] ไท่แก่เสียงในคำ follower
 [๑๑] ไท่แก่เสียงในคำ forayer

ที่ยกมานี้พอเป็นตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบกับการวิเคราะห์เสียงสระของนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน ขอให้สังเกตว่าเสียงบางเสียงนั้นคนอังกฤษออกเสียงต่างกับเสียงคนอเมริกันมากโดยเฉพาะ [a:] กับ ๑ เช่น คำว่า after ส่วนเสียงประสมทั้งหลายที่มี [๑] ตามสระอื่น เช่น ๑๑, ๑๑ อะไรเหล่านี้ เสียง [๑] มักจะตรงกับเสียง [r] ในภาษาอเมริกัน ฉะนั้นการวิเคราะห์เสียงสระของคนอังกฤษกับคนอเมริกันจึงต่างกันออกไป อย่างไรก็ตามนักศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ก็สมควรที่จะได้รู้ถึงความแตกต่างอันนี้ด้วย ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่า Daniel Jones ใช้สัญลักษณ์ [r:] เพื่อแสดงว่าสระนั้นเป็นสระยาว แต่สำหรับคนอเมริกันถือว่าเสียงเหล่านี้เป็นเสียงเลื่อนทั้งสิ้น

Leonard Bloomfield^๒ เจ้าจารย์วิชาภาษาศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาได้วิเคราะห์เสียงสระภาษาอังกฤษออกไต่ดังนี้

เสียงสระเดี่ยว

/i/ pin		/u/ put
/e/ egg	/o/ up	
/ɛ/ add	/ɑ/ alms	/ɔ/ bought
	/a/ odd	

เสียงสระประสม

/aj/ buy	/ij/ bee	/ɔj/ boy
/aw/ bough	/juw/ few	/uw/ do
/ej/ bay	/ow/ go	

จะเห็นได้ว่าวิธีการวิเคราะห์ของ Bloomfield นี้ Trager (ออกเสียงเทร-เกอร์) และ Smith ก็ได้ถือเป็นตัวอย่างซึ่งท่านจะสังเกตเห็นในท้ายบทนี้ Bloomfield ใช้สัญลักษณ์ผิดไปจากที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้หลายตัว เช่น /ɛ/ ซึ่งปัจจุบันนี้มักจะใช้ /e/ และ /o/ ซึ่งปัจจุบันนี้ใช้ /ə/ ส่วนเสียงที่เลื่อนไปข้างหน้า Bloomfield ใช้ /j/ ซึ่งปัจจุบันนี้บางท่านเช่น Charles F.

^๒ Leonard Bloomfield, *Language* (New York, 1933), p. 9.

Hockett^๓ ก็ยังนิยมใช้ /j/ อยู่ แต่อีกหลายคนใช้ /y/ Bloomfield มีเสียง /ɑ/ และ /a/ ต่างกันทั้งนี้ก็เพราะ Bloomfield เห็นว่าเสียง /ɑ/ ในคำว่า alms, balm นั้นยาวกว่า /a/ ในคำว่า sod, hot ด้วยเหตุนี้เองจึงจัดไว้เป็นสองหน่วยเสียง

Bloch และ Trager^๔ ได้วิเคราะห์เสียงสระภาษาอังกฤษ ออกมาได้ดังนี้

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u
กลาง	e	ə	o
ต่ำ		a	

นอกจากนี้แล้วเสียงสระเดี่ยวยังเลื่อนไปหา /j/, /w/, /h/, /r/ และ /hr/ ซึ่งเสียงสระเดี่ยวที่มีเสียงเลื่อนผสมอยู่ด้วยนี้ ถือว่าเป็นสระประสม Bloch และ Trager (ออกเสียงว่า บล็อก และ เทรเกอร์) ถือว่าเสียงสระที่เลื่อนไปข้างหน้าจะเลื่อนไปหา /j/ เลื่อนไปข้างหลังไปหา /w/ เลื่อนไปตรงกลางไปหา /h/ เนื่องจากคนอเมริกัน ออกเสียง /r/ ตามหลังสระโดยการงอลิ้นตามแบบที่เรียกว่า retroflex จึงมีเสียงประสม /r/ อีก Bloch และ Trager ให้อตัวอย่างต่อไปนี้

	/V/	/Vj/	/Vw/	/Vh/	/Vr/	/Vhr/
/i/	pit	beat	-	-	mirror	beer
/e/	pet	bait	-	yeah	merry	bear
/a/	pat	bite	bout	calm	marry	bar
/o/	pot	boil	boat	law	sorry	bore
/ɔ/	cut	-	-	-	hurry	burr
/u/	put	-	boot	-	jury	boor

จะเห็นได้ว่า Bloch และ Trager ตอนนั้นยังสับสนเรื่องเสียงอยู่มากทั้ง ๆ ที่เสียง /e/ และ /a/ กับ /o/ และ /ɔ/ เป็นคนละหน่วยเสียงเขาก็ยังใช้สัญลักษณ์ตัวเดียวกันเป็น /a/ และ /o/ ตามลำดับ ทั้งนี้ก็เพราะว่าวิชาภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาเพิ่งจะเริ่มงานวิจัยการวิเคราะห์ต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีผิดพลาดได้

^๓ Charles F. Hockett, *A Course in Modern Linguistics* (New York, 1958), p. 31.

^๔ Bernard Bloch and George L. Trager, *Outline of Linguistic Analysis* (Baltimore, Maryland, 1942), p. 52.

C. C. Fries^{*} แห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกนผู้เป็นต้นตำรับแห่งการสอนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาต่างประเทศได้จำแนกสระอังกฤษออกเป็นดังนี้

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u
	ɪ		ʊ
กลาง	e	ə	o
	ɛ		
ต่ำ	æ	ɔ	ɒ

สระประสม

เทียบกับคำภาษาอังกฤษได้ดังนี้

	ai	au	oi
/i/	โต้แก้คำ	beat, head, weep, keep	
/ɪ/	โต้แก้คำ	bit, bid, wit, kit, city	
/e/	โต้แก้คำ	mate, cape, made, way, rotate	
/ɛ/	โต้แก้คำ	met, bed, kettle, contest	
/æ/	โต้แก้คำ	mat, bad, cattle	
/ɔ/	โต้แก้คำ	but, cup, china, above	
/a/	โต้แก้คำ	father, hot, cot, cod	
/u/	โต้แก้คำ	pool, cool	
/ʊ/	โต้แก้คำ	pull, wool	
/o/	โต้แก้คำ	note, notation, coat, quotation, Mexico	
/ɒ/	โต้แก้คำ	autumn, autumnal, bought, caught	
/ai/	โต้แก้คำ	eyes, ice, ride, write	
/au/	โต้แก้คำ	now, house, bout	
/oi/	โต้แก้คำ	boys, oil, soil	

^{*} C.C. Fries, *Teaching and Learning English as a Foreign Language*
(Ann Arbor, Michigan, 1946) p. 12.

จะเห็นได้ว่า Fries ถือว่า i, e, u เป็นสระเดี่ยว แต่ว่าสระเหล่านี้มีลักษณะเลื่อน (glide) อยู่ด้วยโดยที่สระหน้าจะเลื่อนไปข้างหน้า และสระหลังก็จะเลื่อนไปข้างหลัง นอกจากนั้นแล้ว Fries ยังให้ข้อสังเกตด้วยว่า ตามลักษณะสัทศาสตร์แล้ว เสียงสระใดก็ตามที่นำหน้า พยัญชนะ โฆษะ (voiced consonant) เสียงสระนั้นจะยาวกว่าเสียงสระเดียวกันที่ตามด้วย พยัญชนะ อโฆษะ (voiceless consonant). เช่น beat เสียงสระ [i] อาจจะทำให้สัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ได้ดังนี้ คือ [i:] ส่วน bead ควรจะเป็น [i:] ทำนองเดียวกัน mate เสียงสระ [e] ย่อมสั้นกว่าเสียงสระในคำ made ก็คือ [e:]

• Kenneth L. Pike^๖ ลูกศิษย์ของ C. C. Fries ทั่วไปเคราะห์เสียงสระภาษาอังกฤษนี้

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i ɪ		u ʊ
กลาง	e ɛ	ə	o
ต่ำ	æ	a	ɔ

^๖ Kenneth L. Pike, *Phonemics* (Ann Arbor, Michigan 1947), p. 45.

สระประสม

ดังตัวอย่างต่อไปนี้

	a ¹	a ^u	o ¹
[i]	กึ่งเช่นในคำ		feet [fi:t]
[ɛ]	กึ่งเช่นในคำ		fit [fi:t]
[e]	กึ่งเช่นในคำ		mate [meɪt]
[ɛ]	กึ่งเช่นในคำ		said [seɪd]
[ɛ]	กึ่งเช่นในคำ		cat [kæt]
[ə]	กึ่งเช่นในคำ		cup [kʌp]
[a]	กึ่งเช่นในคำ		colony [kələni]
[u]	กึ่งเช่นในคำ		boot [bu:t]
[ʊ]	กึ่งเช่นในคำ		foot [fu:t]
[o]	กึ่งเช่นในคำ		rote [ro:t]
[ə]	กึ่งเช่นในคำ		caught [kɔ:t]
[a ¹]	กึ่งเช่นในคำ		kite [kaɪt]
[a ^u]	กึ่งเช่นในคำ		mouse [maʊs]
[o ¹]	กึ่งเช่นในคำ		soil [soɪl]

ขอให้สังเกตว่า Pike เองก็ยังได้ยินเสียง soil ผิดไป เพราะถ้าใช้ [o¹] คำ soil ก็น่าจะออกเสียงเหมือนมีสระ โอ หรือ ออ แต่ที่ถูกต้องออกเสียงสระ อ ซึ่งการวิเคราะห์ของ C.C. Fries นั้นถูกต้องกว่า

George L. Trager และ Henry L. Smith¹¹ ได้ทำการวิเคราะห์เสียงสระ ภาษาอังกฤษใหม่และเป็นที่ยอมรับมากในสหรัฐอเมริกา จนนักเขียนรุ่นหลังๆ เช่น H.A. Gleason Jr., A.A. Hill, และ W. Nelson Francis ก็ได้ถือเอามาเป็นแบบอย่าง

¹¹George L. Trager and Henry L. Smith, *An Outline of English Structure* (Washington, D.C., 1957), pp. 27-28.

สระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i	ɪ	u
กลาง	e	ə	o
ต่ำ	æ	a	ɔ

สระประสม

Trager และ Smith ถือว่าสระประสมทั้งหมดมี ๑7 เสียงคือ สระ

เครื่องหมายด้วย	/y/, /w/	และ /h/	ทั้งนี้	
V	Vy	Vw	Vh	
/i/	pit	bee	few (11)	dear (18)
/e/	pet	bay	house (12)	dare, yeah
/æ/	pat	pass (8)	house (18)	ban
/i/	just (1)	bee (7)	moon (14)	fur (19)
/ɔ/	cut (2)	bird (8)	go (15)	fur
/a/	cot (8)	buy	house (16)	far, palm
/u/	put	buoy (9)	do	boor
/o/	home (4)	boy	go	pour, paw
/ɔ/	wash (5)	wash (10)	law (17)	war (20)
				paw (21)

(๑) เมื่อกำว่า just ใช้เป็นกริยาวิเศษณ์ ถ้าใช้เป็นคุณศัพท์ออกเสียง /jʌst/

(๒) พวกอังกฤษตอนใต้และพวกนิวอิงแลนด์ (คือ นิวยอร์ก คอนเนคติกัต

แมสซาชูเซต โรคโฮแลนด์ นิวแฮมเชียร์ เมน) จะออกเสียง

เป็น /ə/

- (๓) พวกอังกฤษตอนใต้และพวกนิวอิงแลนด์ จะออกเสียงเป็น /o/
- (๔) คำนี้พวกนิวอิงแลนด์ที่อยู่ริมฝั่งทะเลออกเป็น [ซม]
- (๕) พวกอังกฤษตอนใต้ พวกนิวอิงแลนด์ แถบชายฝั่ง และพวกตะวันตกกลางตอนเหนือ (ไต้หวันแถบมิชิแกน วิสคอนซิน อิลลินอยส์ ฯลฯ)
- (๖) พวกทางใต้ของสหรัฐอเมริกา
- (๗) พุกกันแถบฟิลาเดลเฟีย และพวกกอนนีในอังกฤษ ซึ่งออกเสียง bee เป็น [บีช]
- (๘) คำว่า bird ออกเป็น [เบียด] นี้ปรากฏในกรนิวยอร์กและชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา
- (๙) เมื่อเป็นคำพยางค์เดียวคนอเมริกันบางคนออกเสียงคำว่า push เป็น /puyʃ/ ออกเสียงเหมือนคำว่า หุ้ย ตามด้วย sh
- (๑๐) พวกที่ออกเสียง push อย่างในข้อ ๙ จะออกเสียง wash เป็น /woyʃ/ คือ ว้อย ตามด้วย sh และ ash เป็น /əyʃ/ ก็คือ แอช ตามด้วย sh
- (๑๑) ออกเสียงเป็น ฟิว ถือว่าเป็นแบบเก่า สมัยใหม่ออกเสียงคำนี้ว่า [ฟยว] หรือ [fyuw]
- (๑๒) แถบเวอร์จิเนีย คำว่า house ออกเป็น [แฮ้วส]
- (๑๓) มีบริเวณ กว้าง มากในทางตะวันออกและตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาพวกที่อยู่แถบนี้ออกเสียงคำว่า house เป็น [แฮ้วส]
- (๑๔) จากแถบตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองฟิลาเดลเฟีย คำว่า moon ออกเสียงเป็น [มีว] ตามด้วย n
- (๑๕) go ออกเสียงเป็น [เก้อว] พุกกันในตอนใต้ของอังกฤษ
- (๑๖) คำว่า house ออกเสียงเป็น [แฮ้วส] ปรากฏในตอนใต้ของอังกฤษ และแถบตะวันตกกลางของสหรัฐอเมริกา

- (๑๗) พุทฺในตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ออกเสียงเป็น [ลว]
 (๑๘) พุทฺกันในนิวอิงแลนด์ และอังกฤษ ออกเสียงเป็น [ที]
 (๑๙) พุทฺกันในนิวอิงแลนด์ คือ ออกเสียงเป็น [ฟือ]
 (๒๐) ออกเสียงคำ war เป็น [วอ] เพื่อให้ต่างกับ wore คือ [ไว]
 สำหรับบางถิ่น

(๒๑) พุทฺกันในแต่ละวันตกกลางคอนเหนือ

Trager และ Smith กล่าวว่าวิธีวิเคราะห์แบบนี้ครอบคลุมไปหมดทุกถิ่น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ภาษาถิ่นทุกภาษาจะต้องมีทุกหน่วยเสียงดังที่กล่าวมานี้ บางหน่วยเสียงก็ปรากฏในถิ่นหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏในถิ่นอื่น

Henry A. Gleason Jr. ได้ดัดแปลงจากการวิเคราะห์ภาษาอังกฤษของ Trager และ Smith เล็กน้อย โดยกาเปลี่ยน /b/ ให้เป็น /H/ เท่านั้นเอง ส่วน A.A. Hill และ W. Nelson Francis นั้นรับเอาการวิเคราะห์ของ Trager และ Smith มาทั้งหมด

James Sledd ซึ่งเป็นคนทางใต้ของสหรัฐอเมริกาได้ทำการวิเคราะห์เสียงสระภาษาอังกฤษ ใ้ระบบเดียวกับ Trager และ Smith แต่พบว่าคนทางใต้มีเสียงของชาวใต้ หรือที่เรียกว่า "Confederate a" อย่างในคำว่า fire เป็นคัน

Charles F. Hockett ได้วิเคราะห์เสียงสระภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

		สระเคียว		
	หน้า	กลาง	หลัง	
สูง	i			u
กลาง	e	ə		o
ต่ำ	๓	a		๖

^๔ James Sledd, *A Short Introduction to English Grammar* (Chicago, 1959), p. 48.

^๕ Charles F. Hockett, *A Modern Course in Linguistics* (New York, 1958), p. 31.

สระประสม

ij

aw

uw

ej

aj

ow

oj

ขอให้สังเกตว่า Hockett ใช้ /j/ เป็นสัญลักษณ์ ของอัมสระแบบเดียวกับ Bloomfield แทนที่จะใช้ /y/ อย่าง Trager และ Smith สำหรับหนังสือเล่มนี้จะยึดเอาระบบของ Trager และ Smith เป็นหลัก จึงขอให้ศึกษาระบบของ Trager และ Smith ให้คล่องกว่าระบบอื่น